

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 465/2025
14.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Милеуснића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К.бр.438/24 од 06.10.2025.године и Вишег суда у Суботици Кж1 96/25 од 22.01.2026.године, у седници већа одржаној дана 14.05.2026. године, донео је:

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Милеуснића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К.бр.438/24 од 06.10.2025.године и Вишег суда у Суботици Кж1 96/25 од 22.01.2026.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К.бр.438/24 од 06.10.2025.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да исплати у року од деведесет дана од дана правноснажности пресуде. Уколико окривљени не плати новчану казну у одређеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. О трошковима кривичног поступка је одлучено на начин ближе описан у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 96/25 од 22.01.2026.године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, па је преиначена пресуда Основног суда у Суботици К.бр. 438/24 од 06.10.2025. године, само делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Суботици окривљеног АА због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика осудио на новчану казну у износу од 70.000,00 динара, коју је окривљени дужан платити у корист буџетских

средстава Републике Србије у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, док у случају да окривљени не плати новчану казну у наведеном року, иста ће се заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара рачунати један дан затвора. Жалба браниоца окривљеног је у преосталом делу одбијена као неоснована, те је првостепена пресуда у непреначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Милеуснић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине побијане пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен и да нема законом прописан садржај, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети ако је правоснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу, повређена одредба кривичног поступка и то, прописана чланом 485. став 4. ЗКП или ако је на чињенично стање утврђено у правоснажној одлуци погрешно примењен закон. Право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости због повреде ЗКП је ограничено таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 485. став 4. ЗКП) те се захтев може поднети због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Милеуснић истиче да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по закону не могу заснивати и то на записнику о увиђају са припадајућом документацијом број 240-340/2022 од 30.12.2022.године, ситуационој скици саобраћајне незгоде која се догодила дана 10.12.2022.године, сачињене од стране полицијског службеника Синише Новаковића и кривичној пријави Ку.бр.1917/2022. Свој став бранилац образлаже наводима да нигде у наведеним доказима није констатовано оно што је наведено у другостепеној пресуди, да постоји и треће возило које се кретало испред оштећеног, па самим тим није тачан налаз и мишљење Факултета техничких наука у Новом Саду да је брзина којом се кретао оштећени износила 61 км/х, јер би у том случају дошло до судара оштећеног и тог возила, из чега произилази да је погрешан и закључак да се у истој траци догадио наводни судар са возилом окривљеног, јер се између њих

налазило треће возило. У прилог наведеном бранилац је истакао да је у образложењу другостепене пресуде наведено да је првостепени суд пропустио да у довољној мери цени као олакшавајућу околност постојање доприноса оштећеног настанку саобраћајне незгоде. По оцени браниоца, очигледно је да се догађај одиграо на начин како је то првобитно у свом налазу описао вештак саобраћајне струке Милан Васовић, као и стручни саветник Драган Вигњевић, односно да је до судара дошло у претицајној траци, јер је оштећени преко пуне беле линије управљао возилом брзином од 61 км/х и без трагова кочења ударио у возило окривљеног, који се налазио у својој траци. Бранилац је истакао да је вештак саобраћајне струке Милан Васовић променио свој став који је бранио две године и прихватио закључак да се судар одиграо на начин како је то описао Факултет техничких наука, али да вештак није знао да образложи зашто мења свој став након две године и због чега прихвата њихове параметре, које није ни проверио.

По оцени Врховног суда, иако бранилац формално указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, бранилац суштински оспорава утврђено чињенично стање односно повреду закона из члана 440. ЗКП, полемишући са чињеницама утврђеним у правноснажним пресудама и указујући на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова.

Како повреда одредбе члана 440. ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Милеуснића у овом делу оценио недозвољеним.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног је означио повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, у образложењу захтева бранилац не конкретизује у чему се повреда закона састоји, односно не наводи због чега сматра да дело за које се окривљени гони, није кривично дело. Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овог суда, подразумева не само формално опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. С тога је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Милеуснића, у овом делу нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредби члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић